

[Gert Petersen]

også sige, at præget er blevet skarpere og skarpere med årene og nu har nået sit maksimum med den borgerlige samling, der er etableret fra Det Radikale Venstre til Fremskridtspartiet.

Jeg vil godt sige, at for os er den omstændighed, at de to arbejderpartier begge stemmer mod finansloven, udtryk for en styrkelse af et alternativ til denne regering, et alternativ, som kan skabe et andet flertal.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Hr. Svend Auken har ordet for en lidt lang kort bemærkning, men stadig i princippet en kort bemærkning efter forretningsordenen.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg vil starte med at kvittere for de mange pæne bemærkninger, der er faldet i anledning af min tale. Jeg må sige, jeg er smigret over den store interesse. Måske er jeg ikke helt så imponeret over kvaliteten af nogle af indlæggene, men selve engagementet synes jeg er rosværdigt.

Fru Pia Kjærsgaard var meget højt oppe og svingede pisken over Socialdemokratiet som protestparti osv., og det var i hvert fald historisk interessant. Men fru Pia Kjærsgaard kom desværre ikke ind på det, som var mit hovedpunkt i forhold til Fremskridtspartiet, nemlig at hver eneste gang Fremskridtspartiet får indflydelse i dansk politik, går det altid ud over pensionisterne.

Medicinordningen. Fru Pia Kjærsgaard skulle gå ud på apotekerne og snakke med de fortrinsvis ældre mennesker, der nu også efter 1. januar selv skal betale 800 kr. af selv den mest livsvigtige medicin. Det var resultatet af finanslovforliget sidste år med Fremskridtspartiet.

I år er resultatet af finanslovforliget, som der står i aftalen, at i fremtiden – efter en overgangsordning, som godt kan tage en årrække – vil vand og renovation ikke længere blive indregnet i huslejen. Det er det, der tæller, og det kan og vil koste en pensionist et sted mellem 3.000 og 4.000 kr. om året; ikke i 1990, det sagde jeg heller ikke, men efter en overgangsordning. Jeg pegede på, at for en enlig folkepensionist med 51.000 kr. om året kan det være en meget alvorlig belastning. Men det er altså det, Fremskridtspartiet gør, hver gang det får ind-

flydelse, og jeg er ikke bleg for at indrømme, at det protesterer Socialdemokratiet imod, og vi vil gerne kaldes protestparti af fru Pia Kjærsgaard. (*Munterhed*).

Jeg vil sige til fru Marianne Jelved, at det, der er dybt alvorligt, er, at ved at sætte benzinpriisen ned med 1 kr. pr. l uden at røre taksterne for bus og tog – tværtimod bliver de sat i vejret stort set over hele landet – forringer man den kollektive trafik, og derved forringer man også miljøet. Selv om man kan være optimistisk med hensyn til de forhandlinger om den kollektive trafik, vi fører, har vi aldrig nogen sinde troet eller fået stillet i udsigt, at de 700 mio. kr., der skal til for at nedbringe DSB-taksterne og taksterne på busser, for at miljøvirkningen bare er neutral, og for at den kollektive trafik bare kan bevare sin konkurrenceevne, ville vi få efter forhandlinger med regeringen.

Vi kan måske lappe lidt på DSB, jeg tror desværre ikke, det bliver ret meget, men med det store problem – de manglende 700 mio. kr. – tror jeg ikke, der kan ske noget. Det er derfor, fru Marianne Jelved, at miljøet bliver så alvorligt forringet.

Vores kritik af regeringen for at føre blokpolitik går ikke på regeringens sammensætning, den ved fru Marianne Jelved vi ikke er begejstret for, men vores hovedindvending mod regeringens blokpolitik går på den politik, man fører, og dem, man fører den sammen med.

En socialdemokratisk ledet regering, som jeg er overbevist om at vi får efter næste valg, vil ikke føre en sådan blokpolitik. Vi vil ikke »hævne os« ved at føre blokpolitik med modsat fortegn.

En række af mine partifæller har svaret på de andre spørgsmål, og derfor skal jeg kun til sidst svare hr. Ole Bernt Henriksen, der sagde, at der ikke var nogen visioner i min tale.

Jeg tror, at en af årsagerne til, at den faktisk blev så lang, var, at jeg brugte 3 eller 4 sider i mit manuskript til at tale om de forslag, Socialdemokratiet har fremsat om at give de unge uddannelse og arbejde i stedet for dagpenge og kontanthjælp, og om, hvordan det kan lade sig gøre at få gang i erhvervslivet. Jeg gennemgik Gang i 90'erne og sagde, at den ville stille krav til os om en retfærdig indkomspolitik og opsparring, om en erhvervs politik og uddannelsespolitik, der kunne få gang i hjulene, og endelig om, hvilken dynamik der kunne komme af, at vi